ILDIKÓ VON KÜRTHY

Eindelijk oud genoeg

De vijftig voorbij en nog lang niet klaar

Vertaald uit het Duits
door Liesbeth van Nes

UITGEVERIJ BALANS

Oorspronkelijke titel *Alt genug*
Oorspronkelijke uitgever Ullstein Buchverlage GmbH
Copyright © 2026 Ildikó von Kürthy

Copyright Nederlandse vertaling © 2026 Liesbeth van Nes/Uitgeverij Balans, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

Omslag Studio Sander
Auteursfoto Julia Sellmann
Boekverzorging Aard Bakker
Druk Wilco

ISBN 978 94 638 2537 5
NUR 320

www.uitgeverijbalans.nl
instagram.com/uitgeverijbalans
linkedin.com/company/uitgeverij-balans
uitgeverijbalans.nl/nieuwsbrief

Als de angst nooit weggaat,
kun je hem net zo goed meenemen
en hem de wereld laten zien.

MARIANA LEKY, *DER AUFZUG*

Tot dusver heb ik het dus gered.

Niet onbeschadigd, natuurlijk niet, tamelijk gehavend zelfs, maar uiteindelijk gewoon niet kapot te krijgen. Ik ben over de helft van het leven, ik heb geliefde personen, illusies bij de vleet, ook vaak de moed en tweemaal mijn portemonnee inclusief alle papieren verloren.

Ik heb het uitgehouden en ik heb volgehouden, ik heb gestreden en verloren, ik heb gestreden en gewonnen, en vaak genoeg niet gestreden maar gelijk opgegeven. Ik was moedig en wanhopig, ik heb verloren en nog eens verloren, maar ik ben er nog altijd.

Ik ben er nog altijd. Nu eens vrolijk verschrompelend, dan weer moedeloos rijpend of kranig verwelkend en eindelijk oud genoeg. Eindelijk oud genoeg voor het boek dat op dit moment voor me ligt als een nog niet betreden weg. Stap voor stap, woord voor woord. Een reis zonder landkaart, een avontuur met onzekere afloop.

Dit boek zal vol bekentenissen en inzichten zitten. Het ligt me nu al na aan het hart, terwijl het nog niet eens is geschreven.

Eindelijk oud genoeg.

Ik kijk in de spiegel. Hoe ouder ik word, hoe vertrouwder ik mezelf ben. Het is of de verschillende versies en ontwikkelingsfases van mij over elkaar heen schuiven, zich met elkaar verzoenen om uiteindelijk een nieuw, kloppend geheel te worden.

Zo was ik bedoeld, denk ik. Mijn rimpels worden dieper, mijn haar wordt grijzer, mijn ogen worden slechter en mijn blik wordt scherper. Vaak wenste ik dat ik al eerder zo oud was geweest. Maar zo werkt het immers niet.

Rijpen kun je nu eenmaal alleen door de tijd.

Over twintig minuten moet ik ervandoor.

Getinte dagcrème, oogschaduw, mascara tweemaal aanbrengen, van onder en van boven. Dat heb ik pas relatief laat in mijn leven geleerd. Van eyeliner blijf ik liever af. De laatste keer ging het verkeerd en moest ik weer helemaal opnieuw beginnen. *Contouring*, wat rouge. Haar een beetje touperen. Zeezoutspray voor de haarinplant. Parfum. Oorbellen. Gezicht is klaar. Alleen de lipstick ontbreekt nog.

Ik kijk naar mezelf en vraag me af hoe ik de eerste vijftig jaar van mijn leven heb kunnen doorbrengen zonder iets af te weten van de heilzame werking van contouring. Het begrip was me tot een paar jaar geleden nog even vreemd als zelfempowerment, influencer, açaibowls, *fake news*, tutorials en superfood.

Contouring. In principe schilder je met poeder of crème een donker kader om je bovenste gezichtshelft tot halverwege de jukbeenderen om het daarna netjes uit te smeren, 'blenden' is de vakterm. En in het beste geval heb je dan een gezicht met opzienbarende contouren, waarin de jukbeenderen elegant naar voren komen, de haarinplant terugwijkt boven je plotseling symmetrische voorhoofd en je er automatisch altijd zo'n beetje uitziet als Grace Kelly.

Bestond er eigenlijk al contouring in de tijd van Grace Kelly? Of heette het vroeger alleen maar anders? Of zag Grace Kelly er ook zonder enige contouring misschien al uit als Grace Kelly?

Het is zaterdagavond en ik ben uitgenodigd. De verjaardag van een vrouw die een vriendin had kunnen worden als we allebei wat meer moeite hadden gedaan. Ze hoort tot de groep mensen voor wie in mijn leven niet genoeg plaats meer was. We kwamen elkaar tegen toen onze kinderen klein waren en er al geen tijd was om bestaande vriendschappen in stand te houden, laat staan om nieuwe vriendschappen aan te gaan met alle energie en nieuwsgierigheid die daarvoor nodig zijn. Vanavond om twaalf uur wordt ze vijftig, ze heeft een club op de Reeperbahn afgehuurd, iets chics met dj, cocktails en meer dan honderd gasten.

Het motto van het feest: laat zien wie je bent!

Wat ik normaal gesproken zo prettig vind aan motto- en kostuumfeestjes, is dat ik juist kan laten zien wie ik niet ben. Ik ga als prinses, als aardappel of koe, als Batman of als zeemeermin. Niets daarvan vertelt iets over mij, behalve natuurlijk dat ik als geboren Rijnlandse elk motto serieus neem, misschien vaak wat té serieus.

Maar het motto 'laat zien wie je bent' is vanuit carnavalsoogpunt bezien tragisch en zowel filosofisch als kledingtechnisch compleet onmogelijk. Ik weet 's ochtends toch nog niet wat en hoe ik 's avonds zal zijn. Zelfbewust of schuchter? Dwaas of peinzend, uitgelaten of terughoudend, in de stemming voor scherts of misschien toch een beetje brommerig?

Vaak verandert mijn stemming met de minuut. Ben ik nu nog een stijlvolle, Grace Kellyachtige dame van middelbare leeftijd, die milde rijpheid en een bescheiden levenservaring uitstraalt en die een superieure beheerstheid heeft ontwikkeld ten opzichte van onweersfronten en de onberekenbare eigenzinnigheid van kapsel en zoons, het volgende moment kan dat er al heel anders uitzien. De soevereine vrouw ontpopt zich als krijsende furie of als wrak met zenuwinzinking. En dan zou het me weleens heel rap kunnen berouwen dat ik me in gouden pailletten en kleurige verenboa's heb gekleed om alle blikken te vangen, omdat ik me nu ineens een geplukte overgangskrielkip voel. Mijn zelfbewustzijn is een onbetrouwbare metgezel, die zich steeds weer zonder enige aankondiging uit de voeten maakt, soms dagenlang wegblijft, om dan ietwat gehavend en beschadigd opeens weer op te duiken.

Maar voor vanavond heb ik me vast voorgenomen me volwassen te voelen, in een prima humeur te zijn en de rust zelve. Stijlvol stabiel. Ik zal mijn contouring niet beschamen. Grace Kelly inderdaad. Ik zal mijn gouden enkellaarsjes aantrekken, die ik anders alleen op het podium draag, zwarte jeans, een helblauwe glinsterende bloes, en de nieuwe, zilveren sterren in mijn oren.

Welwillend kijk ik naar mezelf, tot mijn blik blijft hangen bij mijn handen. Mijn vingernagels zijn niet het belangrijkste

voor me, dat moet ik toegeven. Ik heb ze ongeveer viermaal in mijn leven gelakt en daar tweemaal bitter spijt van gehad omdat de lak op de huid rondom veel beter en langer bleef zitten dan op de nagels zelf. Ik heb gewoon geen gelukkige hand voor vingernagels. Daarom laat ik ze normaal gesproken puur natuur. Maar vandaag en bij deze gelegenheid stralen ze duidelijk een te grote verbondenheid met Moeder Aarde uit. Ik heb nog steeds vuil onder mijn nagels van afgelopen weekend en de sokken die ik vanzelfsprekend met alle andere was in de machine heb gestopt, waren na de eerste keer zelfs bij zestig graden niet schoon.

Ik grijp zeep en nagelborstel. Er is geen modder die is te vergelijken met de modder van Wacken. Het is de modder van de heilige grond.

The Holy Ground.

En ik was erbij.

Ik wil niet beweren dat het heavy-metalmuziekfestival in Wacken altijd al een droom is geweest. Ik ben geen fan van metal en ik heb pas eenmaal eerder in mijn leven in een tent geslapen. Toen was ik tien en dat was in de tuin van mijn ouders samen met Heike, een vriendinnetje uit de buurt. Twee uur hield ik het uit, toen trok ik me terug in mijn bed om verder te lezen in *De Vijf* en hun avonturen met de tent. Ik geloof dat Heike ook naar huis is gegaan.

Maar deze keer zou het allemaal anders zijn. In mijn vriendin Susanne had ik een dappere, pragmatische en voor de vrije natuur ontvankelijke medereizigster. Susanne is spontaan, houdt van avontuur en kan veel incasseren. Wat dat betreft lijkt ze dus niet op mij.

Susanne en ik bereikten Wacken, een dorpje op een klein

uur van Hamburg, in de stromende regen. Deze stromende regen zou nooit meer ophouden. Maar dat wisten we op dat moment gelukkig nog niet. We waadden door nat gras en diepe plassen op zoek naar onze tent. Meteen bleek al dat de nummering van de tenten geen enkele logica bezat, en na een uur hadden we dan ook uitgevonden dat onze speciale tent om onbekende redenen naar een volkomen andere plek op het terrein was verplaatst. We hadden niet veel tijd meer om het gezellig te maken in onze kleine tweepersoonstent, want ik wilde absoluut bij het optreden van Deine Cousine zijn. Deze fantastische zangeres had ik een keer in het achtergrondkoor van Udo Lindenberg gezien en ik had ook even kennis met haar mogen maken – ik ben absoluut fan.

Susanne en ik pakten dus haastig onze paar spullen uit in de nieuwe behuizing – ik had natuurlijk mijn koesterkussen, dikke kerstsokken, twee repen chocola en mijn favoriete rode ringen en perzikringen van Trolli bij me – en gingen op weg naar de drie belangrijkste podia met de veelbelovende namen *Faster*, *Harder* en *Louder*.

Ik had thermo-ondergoed aan, daaroverheen een roze regenjas tot over mijn knieën en hoge rubberlaarzen. Susanne had zich in een reusachtige zwarte regenponcho gehuld, en omdat ze heel klein is, zag ze er in feite uit als een wandelende, hysterisch in zichzelf giechelende vuilniszak. We waren nu al op van de zenuwen en probeerden het hoofd met humor boven water te houden.

Het was een heel eind naar het podium. Het regende. Zoals gezegd. Met bakken. Het reusachtige veld waarop het Louder-podium stond, was veranderd in een onberekenbaar, donkerbruin smurrielandschap. Je kon nooit zeker weten of de plas

waar je in stapte, twee of misschien tien of misschien zelfs dertig centimeter diep was. Het verzadigde smakken van The Holy Ground, elke keer als Susanne en ik een voet uit zijn natte klauwen bevrijdden, zal ik nooit vergeten.

Eigenlijk was alles geweldig. De muziek, de mensen, die er weliswaar allemaal een beetje griezelig metal uitzagen, maar heel vriendelijk waren en in tophumeur, de lekkere friet, die helaas snel door de regen was doorweekt, evenals mijn sokken en mijn thermo-ondergoed. Want na twee uur hadden mijn laarzen en mijn regenjas de strijd tegen de zware, aanhoudende regen gestaakt en hun waterafstotende functie opgegeven.

Tegen middernacht waadden Susanne en ik doornat terug naar onze tent na een korte stop in de wagen van de openbare toiletten, waarvan de ontoereikende omstandigheden elke beschrijving tarten. Terug in de tent kleedden we ons uit, droogden ons af, nestelden ons in onze pyjama's en toen gebeurde het allerergste van deze halfhartige festivalervaring: Susanne viel binnen vier minuten in slaap. Ze had me eerloos verlaten. Ze hoorde niet dat de tent van de twee dronken Engelsen naast ons herhaaldelijk werd opengeritst en er iemand uit klom die dan een paar centimeter van mijn hoofd af klaterend in het gras begon te urineren.

Ze hoorde om één uur de luidsprekermededeling niet, die zo vervormd was, dat ik hem niet kon verstaan. Gelukkig. Want de volgende ochtend hoorden we dat we gesommeerd waren onze tent vanwege dreigend onweer te verlaten en ons in veiligheid te brengen in onze auto's. Maar dat had ik niet door. Anders was ik de eerste geweest die huilend, blootsvoets, voordringend en zonder rekening te houden met oude mensen en kinderen naar de parkeerplaats was gerend en zonder veel

ophef was vertrokken, met achterlating van alle have en goed.

Het onweer bleef gelukkig uit, het signaal 'veilig' werd een uur later gegeven, maar ook dat had ik niet verstaan. En zo kon ik de hele nacht met ijskoude voeten ongestoord liggen luisteren naar de regen, die niets meditatiefs had, en het noodlot steeds maar smeken de nacht zo snel mogelijk voorbij te laten gaan.

De volgende ochtend stopte het in alle vroegte eindelijk met regenen. Susanne werd tegen halfzes wakker en ik had helemaal niet geslapen. We waren het er met één enkele blik over eens wat ons nu te doen stond: snel wegwezen. We hadden drie dagen Wacken gepland, wilden BAP nog zien en Guns N' Roses, maar die kun je ook heel mooi op langspeelplaten en andere geluidsdragers beluisteren. Susanne, anders echt een vrouw die tegen een stootje kan, zei dat ze liever dood zou gaan aan dehydratatie dan de toiletten van Wacken nog een keer te bezoeken. We pakten onze spullen, alles was nat, over mijn pyjama trok ik alleen een regencape met een roze patroontje aan.

We liepen naar het parkeerterrein, hoorden nog eenmaal het smakken van The Holy Ground onder onze voeten en dachten over een klein uur thuis onder de warme douche te staan en om alles te kunnen lachen. 'In ieder geval hebben we morgen wat te vertellen,' zei ik vrolijk. Het idee alles snel achter ons te hebben, gaf ons vleugels. Maar we hadden het bij het verkeerde eind.

Met de auto kwamen we geen vijf meter ver. Toen zaten we vast in de modder. Susanne, die aan het stuur zat – we hadden nog speciaal de VW met vierwielaandrijving van haar man geleend – probeerde te keren, draaide het stuur van links naar rechts, van rechts naar links, we glibberden gevaarlijk dicht op